

вежа, отколкото да изгуби смисъла на живота. Дали човѣкъ е ученъ, или невежа, това сж относителни понятия. Има смисълъ да бждешъ невежа по отношение на възвишеното, но не и по отношение на обикновената наука. Не е ученъ онзи, който не може да издържи най-малкото изпитание и се отчайва; не е ученъ, нито разуменъ този, който при най-малката обида е готовъ да обяви война на своя ближень. Истински учениятъ е едновременно и разуменъ човѣкъ. Той има право разбирање за живота. Дето влѣзе, въ домъ или въ нѣкое общество, той примирява всички хора. Ученииятъ човѣкъ има едно вѣрую, едно убеждение. Всички окржжаващи познаватъ, че той има вѣра въ Христа и разчитатъ на него. Кокошкитѣ, овцетѣ и воловетѣ му се разхождатъ свободно по двора, безъ страхъ отъ ножа. Сиромаситѣ разчитатъ на него, знаятъ, че той има предъ видъ и тѣхнитѣ нужди. Разумниятъ и ученъ човѣкъ е далъ мѣсто на Бога въ себе си и постжпва като Него. Едно отъ качествата на Бога е, че Той има предъ видъ нуждитѣ на всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ.

„Едно сме“. Желая ви да станете едно съ Бога, да станете съработници съ Него“.

[34. Беседа отъ Учителя, държана на 20. априлъ, 1930 г.

София. — Изгрѣвъ.